

Sygn. akt IV CZ 37/09

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

(przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi pozwanego W.K.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 czerwca 2007 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa "B." Spółki z o.o.

przeciwko Gminie G. i W.K.

o zapłatę,

i z powództwa wzajemnego W.K.

przeciwko "B." Spółce z o.o.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 maja 2009 r.,

zażalenia pozwanego W.K.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 stycznia 2009 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego W.K. na rzecz
powoda 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego W.K. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa „B.” Sp. z o. o. przeciwko Gminie G. i W.K. o zapłatę oraz z powództwa wzajemnego W.K. przeciwko „B.” Sp. z o. o. o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 20 czerwca 2007 r.

W postępowaniu, którego wznowienia dotyczy skarga, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2007 r. zasądził od Gminy G. na rzecz powoda kwotę 465 647 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2004 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo główne w stosunku do W.K., zasądził od pozwanego wzajemnego na rzecz W.K. kwotę 39 853 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2004 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo wzajemne w pozostałej części.

Na skutek apelacji obu stron Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 20 czerwca 2007 r. zmienił powyższy wyrok o tyle, że początkowy termin biegu odsetek ustawowych ustalił na dzień 5 maja 2005 r., oddalił apelację pozwanej Gminy G. w pozostałej części, odrzucił apelację powoda wzajemnego W.K. w zakresie kwoty 377 000 zł i oddalił ją w pozostałej części.

We wniesionej skardze o wznowienie postępowania pozwany (powód wzajemny) powołując się na art. 403 § 2 wskazał na okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które jego zdaniem mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Odrzucając skargę pozwanego (powoda wzajemnego) Sąd Apelacyjny wskazał, że skoro kwota 465 647 zł została zasądzona na rzecz powoda od Gminy G., a nie od pozwanego, to pozwany (powód wzajemny), wnosząc o zmianę wyroków Sądu Apelacyjnego i Okręgowego w O. i oddalenie powództwa, wnosi skargę o wznowienie postępowania w interesie Gminy G., a nie własnym, co jest niedopuszczalne. Odnosząc się do żądania skarżącego zasądzenia mu kar umownych wynoszących 377 000 Sąd Apelacyjny wskazał, że skarżący nie może żądać ich w skardze o wznowienie postępowania, skoro wobec zakazu z art. 383 k.p.c. nie mógł żądać ich w apelacji. Ponadto wskazał, że powoływane przez

skarżącego okoliczności i środki dowodowe nie czynią zadość wymaganiom zawartym w przepisie art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu powód zarzucił naruszenie art. 410 i 403 k.p.c. Podniósł, że Sąd Apelacyjny wyszedł poza ocenę występowania przewidzianych w art. 410 § 1 k.p.c. warunków uzasadniających rozpoznanie skargi i dopuścił się jej merytorycznej oceny. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podnoszone w zażaleniu zarzuty są niemal tożsame z tymi, jakie powołała pozwana Gmina G. w zażaleniu na postanowienie odrzucające jej skargę o wznowienie postępowania, odwołać się zatem należy do argumentów wskazanych w sprawie [...]. Tak samo zatem, jak w tej sprawie należy zwrócić uwagę, że nie jest trafny zarzut, iż Sąd Apelacyjny dopuścił się merytorycznej oceny skargi. Sąd ten jedynie badał, czy skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i czy wniesiona została w terminie, a więc czy spełnia przesłanki, o których mowa w art. 409 k.p.c. Okoliczność faktyczna niewątpliwie może stanowić, obok środka dowodowego, samodzielną i równoważną podstawę wznowienia. Samo powołanie się na taką okoliczność nie wystarcza jednak jeszcze do uznania, że skarga jest istotnie oparta na ustawowej podstawie, skoro należy także wykazać, że okoliczność faktyczna mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy. Oznacza to także potrzebę wykazania, że taka okoliczność faktyczna istniała przed wydaniem wyroku. Powoływany zaś w skardze środek dowodowy w postaci ekspertyzy technicznej powstał po wydaniu wyroku, zatem wpływu na wynik sprawy mieć nie mógł, skoro za jego pomocą powoływanej jako podstawy wznowienia okoliczności faktycznej nie można było wykazać. Wyjaśniano ponadto wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. m.in. uchwałę z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208, postanowienie z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08, niepubl.). Sformułowanie zatem podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisowi art. 403 § 2 k.p.c. nie oznacza jeszcze oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z jej uzasadnienia wynika, że przytoczona

podstawa nie występuje (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.).

Niezależnie od powyższego, trafnie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, że pozwany W.K. nie ma interesu prawnego w żądaniu we własnym imieniu wznowienia postępowania w części, w jakiej dotyczyło powództwa głównego, skoro zostało uwzględnione jedynie wobec pozwanej Gminy G. Sam zaś fakt, że skarżący obok tej Gminy występował w procesie w charakterze pozwanego, nie uzasadnia podejmowania czynności procesowych w interesie drugiego pozwanego. Gdy zaś chodzi o powództwo wzajemne, to zostało uwzględnione częściowo. W apelacji pozwany kwestionował to rozstrzygnięcie, ale również żądał zasądzenia dalszej kwoty 377 000 zł tytułem kar umownych, rozszerzając powództwo w postępowaniu apelacyjnym, co – jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny – nie było dopuszczalne z uwagi na zakaz wynikający z art. 383 k.p.c. Żądanie wznowienia postępowania w tym zakresie jest – z tych samych względów – niedopuszczalne, skarżący nie przedstawił zaś żadnej jurydycznej argumentacji, mogącej taką możliwość uzasadnić.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.